

דעת כן הדירה⁽¹³⁾.

ומקשה הגמרא: **אם איתא** [אם אנו סוברים] **להא דרב הונא אמר רב, דאמר רב הונא אמר רב — "יכולה אשה שתאמר לבעלה, איני ניוזנת ואיני עושה"**, והרי קיימא לן כמותו,

אם כן, כשאמרה **"קונם שאני עושה לפיך"**, אמאי שנינו לעיל שהוא **אינו צריך להפר?**

לימא, נאמר גם כן — **מתוך שיכולה לומר "איני ניוזנת ואיני עושה"**, נעשה כמי שאומרת לו **"איני ניוזנת ואיני עושה"**, כמו שאנו אומרים לגבי הבעל?

ומתרצת הגמרא: **אלא, לא תימא "נעשה כאומר"**, כיון שאין אנו יכולים לפרש את דיבורו, כמו שהוכח מ"קונם שאני עושה לפיך".

אלא מדובר באומר לה "צאי מעשה ידיך במזונותיך". ואז, כיון שאמר לה בפירוש, אינו חייב במזונותיה, ויכול להדירה מהם.

ואילו הברייתא שאמרה "קונם שאני עושה לפיך אינו צריך להפר", עוסקת כשלא אמרה לבעלה "איני ניוזנת ואיני עושה".

ומקשינן: **אי הכי**, שאינו משועבד לה, **פרנס למה לה?** הרי אינו חייב לה כלום⁽¹⁴⁾?

ומשנינן: מדובר **בדלא ספקה**, שאין מספיקים לה מעשי ידיה לכל מזונותיה, ולכן עליו להשלים לה את מזונותיה על ידי פרנס.

ומקשינן: **אי מדובר בדלא ספקה**, הדר קושיין לדוכתיה, כיון שעל מה שחסר לה אין הנדר חל כלל כיון שמשועבד הוא לה, ומדוע יאכילנה רק על ידי פרנס?

ומשנינן: **אמר רב אשי**, מדובר במקרה שעל ידי מעשה ידיה היא **מספקת לדברים גדולים, ואינה מספקת לדברים קטנים**, ועל הדברים הללו יעמיד פרנס.

ומבאר הגמרא — **הני "דברים קטנים" היכי דמי** [כיצד מדובר]?

אף על פי שלא אמר אותה בפירוש, כיון שאין דיבורו סותר אותה — מפרשינן דיבוריה.

אבל במקום שכוונתו אינה משתמעת מתוך דבריו, ודאי שלא מפרשים את דיבורו. תוספות.

14. יש לעיין בבאור קושיית הגמרא. האם כוונתה לומר שאינו חייב לגרש כלל, כיון שקיים את שיעבודיו אליה.

או דילמא — חייב לגרשה, משום שהדירה מנכסיו, כיון ש"מיסנא הוא דסני לה", היינו — שונא הוא אותה, אף על פי שאינו משועבד למזונות, מכל מקום אחר שהדירה מנכסיו אסורה ליהנות בכל שהוא ממנו, ואינו רשאי לקיימה. אלא שנתנו לו שלשים יום שמא ימצא

חובה ממעשי ידיה השייכים לו, ואם כן מה הועילו חכמים בתקנתם, הלא נהנית מנכסיו? ודקדק מכאן ה"קובץ שיעורים", שהאומר "צאי מעשי ידיך במזונותיך" מפקיע לגמרי את חיוב המזונות,

והיינו על ידי שיש לה כדי מזונותיה ממעשי ידיה, שוב אינו חייב לזונה.

ואפשר לומר גם בדרך אחרת — כיון שנעשה כאומר לה "צאי מעשי ידיך במזונותיך", הרי כאילו שילם לה מעתה את כל מזונותיה לעולם, ושוב אינו משועבד לה, ולכן חל הנדר. (על פי דברי הגר"ש רוזובסקי).

13. וסברה הגמרא כעת, שאם ברורה לנו כוונתו,